

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У УЖИЦУ
6 ПЛ. 555/21
23.02.2022. године
Ужице

У ИМЕ НАРОДА

ОСНОВНИ СУД У УЖИЦУ, судија Јелена Чуповић, у правној ствари тужиље Момире Гавриловић ЈМБГ [REDACTED], из Ужица, Улица [REDACTED] [REDACTED] коју заступа пуномоћник Владимир Радовановић, адвокат из Пожеге, против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, са седиштем у Београду, Улица Немањина број 22-26, јединствени број КЈС 10600, матични број КЈС 07008104, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, по одржаној главној расправи дана 23.02.2022. године у присуству пуномоћника тужиље и законског заступника тужене, истог дана у одсуству странака донео је

ПРЕСУДУ

I УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиље Момире Гавриловић из Ужица према туженој Република Србија, Министарство унутрашњих послова, па се као незаконито **ПОНИШТАВА** решење начелника Сектора за материјално-финансијске послове 07 број 112-454/2021 од 07.04.2021. године којим је тужилца са радног места помоћни радник (намештеник) у Ресторану у Ужицу, трајно премештена на радно место помоћни радник (намештеник) у Хотелу „Нарцис“ утврђено под редним бројем 07.5.4.1.7 у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ тужба тужиље према туженој у делу тужбеног захтева којим је тражено да се тужена обавезе да тужилцу врати на радно место помоћни радник (намештеник) у Ресторану у Ужицу за које је засновала уговор о раду.

III ОДБИЈА СЕ приговор стварне ненадлежности овог суда, истакнут од тужене.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужилци на име трошкова поступка плати износ од 70.500,00 динара са каматом према Закону о затезној камати почев од дана извршности пресуде до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Тужилца је у тужби од 12.08.2021. године и на расправама, преко пуномоћника, истакла да је оспореним решењем начелника Сектора за материјално-финансијске послове 07 број 112-454/2021 од 07.04.2021. године одлучено да се тужилца са радног места помоћни радник (намештеник) у Ресторану у Ужицу трајно премешта на радно место помоћни радник

(намештеник) у Хотелу „Нарцис“ утврђено под редним бројем 07.5.4.1.7 Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова. На то решење, поступајући по датој поуци о правном леку благовремено је поднела жалбу Жалбеној комисији Владе РС која је решењем број 112-01-175/2021-01 од 05.07.2021. године жалбу одбацила због стварне ненадлежности, па је поднела ову тужбу. Законитост предметног решења оспорава јер је истим извршена злоупотреба законских овлашћења, шиканозно је према тужиљи као запосленој, не садржи потпис овлашћеног службеног лица надлежног за доношење већ је стављен његов факсимил а није у питању типско решење, и нису образложени и конкретно наведени јасни и прецизни разлози због којих је донето у односу радно место на које се трајно премешта и о начину обезбеђивања обављања послова на радном месту са ког је премештена, што је све супротно члану 158. став 5. у вези са чланом 141. став 4. и став 9. Закона о општем управном поступку, односно члану 193. став 1. Закона о раду. Није наведен ниједан конкретни разлог зашто се управо тужиља трајно премешта и чиме се то начелник Одељења за организовање исхране и смештаја руководио при давању предлога када су у Ресторан Ужице упућени радници из Хотела „Нарцис“ што дезавуише разлоге дате у решењу о постојању неодложне и основане потребе службе за попуном радног места на које је тужиља премештена, те да решење није ни целисходно јер се тиме повећавају трошкови превоза на страни послодавца. На рочишту од 23.02.2022. године исправила је техничку грешку учињену у тужби у погледу назива Сектора од ког је оспорено решење донето. Предложила је да суд усвоји тужбени захтев. Трошкове поступка је опредељено тражила.

Тужена је преко законског заступника оспорила тужбени захтев и истакла приговор стварне ненадлежности јер се о радно-статусним правима државних службеника одлучује у управном поступку, а да оспореним решењем нису повређена уговором о раду уговорена права тужиље у смислу одредби члана 91. и 92. Закона о државним службеницима, у образложењу решења су дати разлози са којих је донето и у складу је чланом 38. Закона о систему плата запослених у јавном сектору. Предложила је да суд одбије тужбени захтев. Трошкове поступка је опредељено тражила.

Међу странкама није спорно да је тужиља решење Жалбене комисије Владе РС број 112-01-175/2021-01 од 05.07.2021. године, преко пуномоћника адвоката Владимира Радовановића, примила дана 23.07.2021. године, као и да је удаљеност од места у ком тужиља ради (Ужице) до места у које се премешта на рад (Златибор) мања од 50 км и да на релацији Ужице-Златибор-Ужице има организован јавни превоз који омогућава благовремен долазак на рад и повратак са рада.

Спорна је законитост оспореног решења.

Ради утврђивања спорних чињеница суд је извео предложене доказе и то: прочитани су Решење Министарства унутрашњих послова-Сектора за материјално-финансијске послове број 07 број 112-454/2021 од 07.04.2021. године, решење Жалбене комисије Владе РС број 112-01-175/2021-01 од 05.07.2021. године, извештаји Жалбене комисије Владе РС број 112-01-175/2021-01 од 24.11.2021. године и број 112-01-175/2021-01 од 17.01.2022. године са прилогом решењем потражнице и детаљима потражнице, извештај Министарства унутрашњих послова, Сектора за људске ресурсе, Одељења за управно правне послове и послове радно правног заступања 08.6 број 40-161/4 од 17.01.2022. године са прилогом потражницом, и саслушањем тужиље у својству парничне странке.

Оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП, ценећи неспорне чињенице за утврђене, суд је утврдио следеће чињенично стање:

Решење 07 број 112-454/2021 од 07.04.2021. године, које је предмет овог спора, како из истог произилази, донето је на основу члана 19., 140. став 2. и 172. Закона о државним службеницима, од стране помоћника министра-начелника Сектора за материјално-финансијске послове туженог Министарства унутрашњих послова, Републике Србије, Жељка Веселиновића, по овлашћењу министра унутрашњих послова 01. број:950/2021-4 од 04.02.2021. године. У ставу првом одлучено је да се тужила као запослена у Министарству унутрашњих послова, на радном месту помоћни радник (намештеник) у Ресторану у Ужицу, у Групи за организовање исхране Краљево у Одсеку за организовање исхране у Одељењу за организовање исхране и смештаја у Сектору за материјално-финансијске послове, трајно премешта даном коначности решења на радно место помоћни радник (намештеник) у Хотелу „Нарцис“ у Одсеку за хотелски смештај у Одељењу за организовање исхране и смештаја у Сектору за материјално-финансијске послове, утврђено под редним бројем 07.5.4.1.7 у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова Инт. 01 број: 4685/18-13 од 13.06.2018. године, Инт. 01 број: 7777/18-5 од 30.07.2018. године, Инт. 01 број: 11643/18-5 од 15.11.2018. године, Инт. 01 број: 4959/19-3 од 10.04.2019. године, Инт. 01 број: 10432/19-7 од 23.09.2019. године, Инт. 01 број: 3035/20-7 од 05.05.2020. године, Инт. 01 број: 3035/20-14 од 26.05.2020. године, Инт. 01 број: 5041/20-7 од 22.07.2020. године, Инт. 01 број: 5771/20-7 од 02.09.2020. године, Инт. 01 број: 8633/20-3 од 09.12.2020. године, Инт. 01 број: 9317/20-10 од 20.01.2021. године и Инт. 01 број: 1581/21-6 од 09.03.2021. године, које је разврстано у VI платну групу радних места намештеника. У ставу другом тужили је утврђен коефицијент VI платне групе, у висини од 1.00. као и додатак на основну плату од 0,4% основне плате за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца, без обзира у ком државном органу је била запослена (минули рад). У ставу трећем одлучено је да уколико је плата утврђена у претходном ставу овог решења нижа од плате коју је запослена остваривала на радном месту на којем је била распоређена до овог распоређивања, до доношења посебних прописа којима се уређују плате и друга примања запослених у државним органима, тужила као запослена задржава затечену плату. У ставу четвртом да затечена плата представља основну плату запослене, увећану за додатак на плату, односно увећање које је имала до распоређивања. У ставу пет тужила је упозорена да уколико одбије премештај по овом решењу отказује јој се уговор о раду. На решењу стоји потпис поменутог помоћника министра-начелника сектора за који тужила тврди да није својеручни потпис већ факсимил.

У образложењу оспореног решења у односу на одлуку из став првог о трајном премештају наведено је да су Уговором о раду закљученим узмеђу тужиле као запосленог намештеника и Министарства унутрашњих послова као послодавца регулисана међусобна права и обавезе на раду и по основу рада и позивајући се на одредбе чланова 172., 91. и 19. Закона о државним службеницима, да је начелник Одељења за организовање исхране и смештаја, Сектора за материјално-финансијске послове актом 07.5 број 454/21 од 18.03.2021. године доставио предлог за трајни премештај тужиле са радног места помоћни радник у Ресторану у Ужицу на радно место помоћни радник у Хотелу „Нарцис“. Да је то предложено услед неодложне и основане потребе службе да се изврши попуна радног места на које се премешта, обзиром да су дужи временски период две позиције наведеног радног места упражњене, а да је интензитет и обим промета у кухињи Хотела „Нарцис“ вишеструко обимнији него у Ресторану у

Ужицу, где се посао може обавити са преосталим бројем запослених, и с тога узимајући у обзир способности, знање, искуство и стручност тужиље у обављању послова помоћног радника њен премештај на наведено радно место ће допринети бољој организацији и унапређењу процеса рада у Одељењу за организовање исхране и смештаја. У односу на одлуку из става другог о праву на плату тужиље одлучено је применом члана 171. став 4. Закона о државним службеницима, а о утврђеном коефицијенту радног места на које се премешта применом чланова 42., 45. и 47. Закона о платама државних службеника и намештеника. Да је с тим у вези Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова Инт. 01 број: 4685/18-13 од 13.06.2018. године са каснијим изменама и допунама радно место на које се премешта разврстано у VI платну групу радних места намештеника због чега јој је опредељен коефицијент 1,00 платне групе, као и додатак на плату у висини од 0,4% по основу минулог рада. У погледу одлуке у ставу трећем решења да је иста донета у складу са члана 39. Закона о систему плата у јавном сектору („Сл. гласник РС“ број 18/16...157/20) тако да тужиља задржава затечену плату при чему ће начин усклађивања затечене плате са утврђеном по прописима којима се регулишу плате државних службеника и намештеника, бити уређен посебним законима из става 2. члана 39. поменутог закона. Одлука из става пет о упозорењу на последице одбијања премештаја није образложена.

У предметном решењу дато је упутство о правном леку да се може поднети жалба Жалбеној комисији Владе Републике Србије, преко Министарства унутрашњих послова – Сектора за људске ресурсе, у року од осам дана од дана пријема решења. и по тој поуци тужиља је поступила и жалбу поднела на предметно решење, а та жалба је одбачена због стварне ненадлежности за одлучивање по истој решењем Жалбене комисије Владе 112-01-175/2021-01 од 05.07.2021. године, што је из тог решења **утврђено**. То решење Жалбене комисије Владе тужиља је примила преко пуномоћника адвоката Владимира Радовановића дана 23.07.2021. године, што су неспорне чињенице **међу странкама** а утврђене су и из извештаја Жалбене комисије Владе РС број 112-01-175/2021-01 од 24.11.2021. године и број 112-01-175/2021-01 од 17.01.2022. године са прилогом решењем потражнице и детаљима потражнице и извештаја Министарства унутрашњих послова, Сектора за људске ресурсе. Одељења за управно правне послове и послове радно правног заступања **08.6** број 40-161 4 од 17.01.2022. године са прилогом потражницом.

Из исказа тужиље произилази да живи у Ужицу у насељу Теразије и код тужене је послове помоћног куvara у Ресторану у Ужицу, са местом рада у Ужицу, обављала 22 године пре предметног премештаја на исто радно место у Хотел „Нарцис“ на Златибору где је и ново место рада. На том радном месту у Ресторану у Ужицу у време премештаја била је једина запослена и нико други те послове није обављао, док је раније на тим пословима било укупно четири запослена. Опорено решење примила је када се налазила на боловању, о томе раније није имала сазнање, и потом на рад у Хотел „Нарцис“ на Златибору није ни одлазила, јер је исти затворен и заправо ни неради, па је по усменом налогу шефа Ресторана у Ужицу Зорана Симића ту и тада и сада остала на раду на истим пословима и с тога нико други на те послове није примљен. Из Хотела „Нарцис“ на Златибору у Ресторан у Ужицу на рад су распоређени на одређене послове и то касира Љиљана Јанковић и конобара Слава Голибовић, које раде по уговорима о привременим и повременим пословима, на административне послове Ката Милић, касира Дејан Бацетић и месара Срећко Обућина. Осим тужиље нико други није премештен из Ресторана у Ужицу у Хотела „Нарцис“ на Златибору. Обавештена је да је радно место помоћника куvara на које је премештена било упражњено свих 22 године колико је запослена

код туженог и повремено, по потребе, по усменом налогу свог шефа, је на то радно место упућивана на рад када је туристичка сезона, на одређено време у трајању од 15 или 30 дана, након чега би рад настављала у Ужицу. Отуда јој је познато да интензитет промета у кухињи Хотела „Нарцис“ није интензивнији и обимнији у односу на кухињу Ресторана у Ужицу који никада није функционисао без радног места помоћног радника, па јој није ни јасно зашто је наведено да постоје основане потребе службе за попуну радног места у хотелу „Нарцис“. Не зна да ли је неко у време доношења предметног решења био распоређен на пословима куvara у Хотелу „Нарцис“ на Златибору, ни на које њене посебне способности, знање, искуство и стручност се послодавац позвао у оспореном решењу.

Удаљеност од места у ком тужиља ради (Ужице) до места у које се премешта на рад (Златибор) мања је од 50 км и на релацији Ужице-Златибор-Ужице има организован јавни превоз који омогућава благовремен долазак на рад и повратак са рада, што су неспорне чињенице међу странкама.

Ценећи исказ тужиље суд га је прихватио, јер је оставила уверење о истинитости својих навода и објективности истих, и јер није у супротности са чињеницама утврђеним из изведених писаних доказа.

Правно ценећи утврђено чињенично стање, суд је одлучио као у изреци пресуде из следећих разлога:

Изведеним доказима и на основу неспорних чињеница утврђено је да је оспореним решењем тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Сектора за материјално-финансијске послове 07 број 112-454/2021 од 07.04.2021. године, донетим од помоћника министра-начелника по издатом овлашћењу од министра наведеног министарства, одлучено је да се тужиља, чије је место пребивалишта у Ужицу, као запослена у Министарству унутрашњих послова, на радном месту помоћни радник (намештеник) у Ресторану у Ужицу, у Групи за организовање исхране Краљево у Одсеку за организовање исхране у Одељењу за организовање исхране и смештаја у Сектору за материјално-финансијске послове, трајно премешта даном коначности решења на радно место помоћни радник (намештеник) у Хотелу „Нарцис“ у Одсеку за хотелски смештај у Одељењу за организовање исхране и смештаја у Сектору за материјално-финансијске послове, утврђено под редним бројем 07.5.4.1.7 у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова Инт. 01 број: 4685/18-13 од 13.06.2018. године са изменама и допунама од којих је последња Инт. 01 број: 1581/21-6 од 09.03.2021. године, које радно место је разврстано у VI платну групу радних места намештенка (став први). Удаљеност од места у ком тужиља ради (Ужице) до места у које се премешта на рад (Златибор) мања је од 50 км и има организован јавни превоз који омогућава благовремен долазак на рад и повратак са рада. Утврђен јој је коефицијент VI платне групе, у висини од 1,00, као и додатак на основну плату од 0,4% основне плате по основу минулог рада за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца, без обзира у ком државном органу је била запослена (став други). Одлучено је да уколико је плата утврђена у претходном ставу овог решења нижа од плате коју је запослена остваривала на радном месту на којем је била распоређена до овог распоређивања, до доношења посебних прописа којима се уређују плате и друга примања запослених у државним органима, тужиља као запослена задржава затечену плату (став трећи), као и да затечена плата представља основну плату запослене, увећану за додатак на плату, односно увећање које је имала до распоређивања

(став четврти), и упозорена је да уколико одбије премештај по овом решењу отказује јој се уговор о раду (став пет). Тужила тврди да потпис на решењу није својеручни већ факсимил. Решење о премештају према образложењу је донето на предлог начелник Одељења за организовање исхране и смештаја, Сектора за материјално-финансијске послове актом 07.5 број 454/21 од 18.03.2021. године, а као разлога за то наведена је неодложна и основана потреба службе да се изврши попуна радног места помоћни радник обзиром на то да су дужи временски период две позиције тог радног места упражњене, а да је интензитет и обим промета у кухињи Хотела „Нарцис“ на Златибору вишеструко обимнији него у Ресторану у Ужицу, где се посао може обавити са преосталим бројем запослених, и узете су у обзир њене способности, знање, искуство и стручност у обављању послова помоћног радника, те да ће се тиме допринети бољој организацији и унапређењу процеса рада у Одељењу за организовање исхране и смештаја. По доношењу оспореног решења тужила на рад у Хотел „Нарцис“ на Златибору није одлазила јер и не ради, са ког разлога су други ту запослени распоређени на рад у Ресторан у Ужицу, а ту и тужила и надаље рад обавља по усменом налогу шефа поменог ресторана.

Тужила је запослена у статусу намештеника, те се на њена права и дужности сагласно одредбама члана 4. став 3. Закона о државним службеницима („Сл. гласник РС“ број 79/05...157/20) примењују општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе, ако овим или посебним законом није другачије прописано, а сагласно члану 3. став 1. истог закона њен послодавац је Република Србија. Истим законом у члану 170. прописано је да се радна места намештеника, услови за запослење на њима и број намештеника одређује Правилником (став 2) и да би се попунило слободно радно место намештеника потребно је да оно буде предвиђено Правилником и да се његово попуњавање уклапа у донесени кадровски план, а Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у државном органу се сагласно члану 46. овог закона прописује поред радног места, потребног броја државних службеника на сваком радном месту и услови за рад који се односе на врсту и степен стручне спреме, односно образовања и поред осталог и потребне компетенције за обављање послова радног места.

Законом о државним службеницима у члану 171. прописано је да намештеник заснива радни однос уговором о раду (став 1.), да о правима и дужностима намештеника решењем одлучује руководилац или државни службеник кога руководилац за то писмено овласти (став 3.) да уместо њега о томе, у смислу члана 140. став 2., одлучује, и по члану 172. одредбе овог закона о премештају и распоређивању државних службеника сходно се примењују на намештенике (став 1.), да решење о премештају намештеника замењује по сили закона одговарајуће одредбе уговора о раду (став 2.), а ако намештеник одбије премештај, отказује му се уговор о раду (став 3.). Према одредби члана 90. истог закона државни службеник може, због потреба рада, да буде трајно премештен на друго одговарајуће радно место у истом државном органу (став 1.), за то није потребна сагласност државног службеника (став 2.), а по члану 91. одговарајуће радно место је оно чији се послови раде у истом звању као послови радног места са ког се државни службеник премешта и за које државни службеник испуњава услове. Трајни премештај одређен је чланом 92. наведеног закона којим је прописано да државни службеник може да буде трајно премештен на одговарајуће радно место у истом државном органу, ако то налажу организација и рационализација послова или други оправдани разлози.

Посебним колективним уговором за државне органе („Сл. гласник РС“ број 38/19 и 55/20) није посебно регулисано питање премештаја на и у друго радно место рада, већ само у

оквиру одредбе члана 52. став 1. о вишку запослених прописује да ако правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места буде измењен тако да нека радна места буду укинута или број државних службеника и намештеника смањен, прекобројни државни службеници и намештеници премештају се на друга одговарајућа радна места, а предност имају они државни службеници са бољим оценама у последње три године, односно они намештеници који су остварили боље резултате рада који се утврђују на начин утврђен у ставу 2. овог члана и између више запослених како је прописано чланом 53-54.

Неоснован је од тужене истакнути приговор стварне ненадлежности, јер намештеник заснива радни однос уговором о раду, а акти којима се регулишу права, обавезе и одговорности из радног односа намештеника код тужене немају карактер управног акта и против њих се не може водити управни спор, већ се судска заштита остварује у спору из радног односа везаног за уговор о раду којим је радни однос заснован, пред редовним судом опште надлежности, што је овај суд, па је с тога овај приговор одбијен и одлучено као у ставу III пресуде.

Имајући у виду напред изнете одредбе закона, у конкретном случају има се примени Закон о државним службеницима у погледу законитости решења у формалном смислу у погледу процедуре доношења и услова прописаних тим законом за трајни премештај намештеника, јер то као *lex specialis* регулише, услед чега је у том делу искључена примена одредби Закона о раду чија се пак одредба члана 173. која регулише премештај у друго место рада има применити, јер то питање није регулисано Законом о државним службеницима. Одредбом члана 173. став 2. Закона о раду прописано је да запослени може да буде премештен у друго место рада ако је удаљеност од места у коме запослени ради до места у које се премешта на рад мања од 50 км и ако је организован редован превоз који омогућава благовремен долазак на рад и повратак са рада и обезбеђена накнада трошкова превоза у висини цене превозне карте у јавном саобраћају. Има се применити и члан 193. Закона о раду којим је у ставу 1. прописано да се запосленом у писаном облику доставља решење о остваривању права, обавеза и одговорности, са образложењем и поуком о правном леку, осим у случају из члана 172. овог закона.

Полазећи од напред изнетих одредби закона у овом случају искључена је и примена одредби Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 18/16 и 95/18) на које се тужила позвала из члана 158. став 5. којом је као разлог побијања решења прописана повреда правила поступка и члана 141. став 4. којим је прописана обавезна садржина образложења решења, па и става 9. истог члана којим је прописан изузетак у погледу типског решења да се исто не потписује, већ уместо потписа се ставља факсимил или одштампано лично име овлашћеног службеног лица.

Предметна тужба је благовремена у смислу члана 195. Закона о раду („Сл. гласник РС“ број 24/05...95/18), јер је тужили у овде оспореном решењу дата погрешна поука о правном леку, тако што је упућена да против решења може изјавити жалбу Жалбеној комисији Владе, и по тој поуци је поступила, због чега не може трпети штетне последице, а њена жалба је решењем Жалбене комисије Владе 112-01-175/2021-01 од 05.07.2021. године одбачена због стварне ненадлежности за одлучивање по истој и то решење је преко пуномоћника примила дана 23.07.2021. године па се тај дан има и узети као дан сазнања за повреду права из радног односа од ког је почео да тече рок од 60 за овог покретање спора и исти није протекао до подношења тужбе 12.08.2021. године.

Оспорено решење је донето од овлашћеног лица у смислу члана 140. став 2. и 171. став 3. Законом о државним службеницима, јер је о праву и дужности тужиље као намештеника решењем одлучио државни службеник помоћник министра-начелник по у решењу наведеном овлашћењу министра унутрашњих послова, у ком делу тужиља решење није ни оспорила, а како је напред поменуто у овом делу оцене законитости решења у смислу процедура дошења решења прописана је управо наведеним члановима поменитог закона и искључена је примена одредби Закона о раду којима је прописана измена уговорених услова из члана 171., 172. и 172а, а искључена је и примена Закона о општем управном поступку. Тужиља није доказала а на њој је сходно члану 228. и 231. став 2. ЗПП био терет доказивања тврдњи да на решењу стоји факсимил а не свјеручни потпис лица које је решење донело, јер се та чињеница могла утврдити само вештачењем које није као доказ предложила.

Тужена на којој је као послодавцу терет доказивања законитости овог решења суду није приложила ни предложила као доказ Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова за Хотел „Нарцис“ на Златибор, а ни за Ресторан у Ужицу, а без истог се не може утврдити да ли је тужена и применила поменути Правилник на који се у оспореном решењу позвала а ни да ли је радно место на које је тужиља премештена разврстано у истом под редним бројем 07.5.4.1.7.

Имајући у виду напред цитиране одредбе члана 90. став 1. и 2. и 92. Закона о државним службеницима за законитост решење о трајном премештају нужно је и да су постојали разлози за то и да ли су исти везани за потребе рада тужене и имајућу у виду одредбу члана 193. став 1. Закона о раду да су разлози за премештај конкретизовани у оспореном решењу.

Суд није овлашћен да цени целисходност и оправданост одлуке послодавца о промени процеса и организације рада и послодавац је овлашћен на премештај државних службеника и намештеника у друго место рада без њихове сагласности ако то налажу организација или рационализација послова или други оправдани разлози. Међутим то послодавца не ослобађа обавезе да у решењу о трајном премештају наведе које су то конкретне потребе процеса и организације рада биле разлог за доношење оспорене одлуке, што је у конкретном случају изостало. Обавеза је послодавца да у писаном решењу о трајном премештају наведе конкретне и детаљно образложене разлоге који су условили тј. довели до премештаја запосленог, што ако решење о премештају не садржи тада има формалне недостатке. У судском поступку оцене законитости решења о премештају цени се не само поступак у ком је решење донето, већ и правилност и законитост премештаја и са материјалноправног становишта, обзиром да запослени треба да зна да ли су разлози за трајни премештај због потреба процеса и организације рада уследили из субјективних или објективних разлога, чиме се омогућава и контрола у погледу правилности примене одговарајућег материјалног прописа. Изостанак детаљно образложених разлога за премештај, омогућава праксу произвољности у решавању о правима и обавезама запослених по основу рада. У конкретном случају тужени је у оспореном решењу навео да је до предметног премештаја дошло на предлог одређеног начелника који је то предложио услед неодложне и основане потребе за попуном радног места на које је премештена, а такви наводи нису конкретизовани у смислу детаљног образложења неодложних и основаних потреба, тј. уколико су исте постојале у чему су се и огледале и шта је стварни разлог за спорни премештај. Нису дати разлози због којих је прихваћен предлог начелника Одељења за организовање исхране и смештаја, Сектора за материјално финансијске послове за трајни премештај тужиље, већ се само наводи садржина предлога без конкретизовања које су то

неодложне и основане потребе службе за попуну радног места на које је тужила трајно премештена. Нису конкретизовани разлози у погледу евентуалних потреба организације или рационализације послова или неки други разлози који би били оправдани. Од туда је паушално у предметном решењу наведена потреба организације рада и попуна радног места на које је тужила премештена, обзиром да то није образложено. Поред тога, у образложењу оспореног решења нису дати разлози на основу којих је утврђено да је промет у кухињи хотела „Нарцис“ обимнији него у кухињи ресторана у Ужицу, нарочито имајући у виду наводе тужиле да хотел тренутно не ради и да радно место на које је трајно премештена оспореним решењем раније никада није било попуњено, да су запослени из хотела „Нарцис“ на Златибору упућени на рад у ресторан у Ужицу и да је она и по добијању решења о премештају наставила са радом у ресторану у Ужицу. Од туда се изводи закључак да није ни било неодложне потребе за трајним премештајем. Такође, у образложењу решења није конкретизовано на који начин ће побројане особине тужиле (њене способности, знање, искуство и стручност) допринети бољој организацији и унапређењу процеса рада. Тужила има право да зна разлоге због чега је управо она трајно премештена и разлози за премештај морају бити правно ваљани и образложени. Услед изнетог, предметно решење има формалне недостатке, јер је супротно члану 193. став 1. Закона о раду, због чињенице да нису образложени разлози за трајни премештај тужиле, што чини оспорено решење незаконитим, па се с тога има поништити. Супротно изнетом, тужена у овом поступку није доказала а на њој је био терет доказивања законитости предметног решења сагласно члану 231. ЗПП.

Тужила је премештена са радног места помоћни радник на исто радно место, што је у смислу члана 91. Закона о државним службеницима одговарајуће радно место.

Ценећи законитост решења у погледу примене члана 173. став 2. Закона о раду утврђено је да је удаљеност од места у коме запослени ради (Ужице) до места у које се премешта на рад (Златибор) мања од 50 км и има организован редован јавни превоз који омогућава благовремен долазак на рад и повратак са рада, али тужена није доказала да је испуњен и кулуративно прописани услов да је обезбеђена и накнада трошкова превоза у висини цене превозне карте у јавном саобраћају.

Тужила није оспорила законитост предметног решења у погледу одлука из става два, три и четири, а како суд законитост решења цени и у материјалном смислу нашао је да се законитост решења у наведеним деловима не може испитати јер тужена на којој је као послодавцу терет доказивања законитости овог решења суду није приложила ни предложила као доказ Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова за Хотел „Нарцис“ на Златибор, како би се из истог утврдило да ли је радно место на које се тужила оспореним решењем премешта и системазовано и у коју платни групу је разврстано и који коефицијент је предвиђен, а ни за Ресторан у Ужицу како би се исте чињенице у погледу плате, платне групе и коефицијента, утврдиле и да ли је радно место помоћни радник евентуално укинута јер би од тога надаље зависила оцена да ли је тужена применила и напред наведене одредбе Посебног колективног уговора за државне органе. То јер сагласно члану 171. став 4. Закона о државним службеницима намештеник има право на плату, накнаде и друга примања према закону којим се уређују плате у државним органима, што је Закон о платама државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС“ број 62/06...95/18) којим је у члану 42. прописано да се коефицијент за радна места намештеника одређују тиме што се свако радно место намештеника сврстава у једну од шест платних група тако да платна

група одговара врсти у коју је радно место разврстано у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у државном органу, док се по члану 43. коефицијент за радно место намештеника одређује према платној групи у којој се радно место налази и прописано је шест платних група од којих је за VI платну групу прописан коефицијент 1 док су у свим преосталим платним групама коефицијенти већи, а у члану 45. прописано је да се намештенику који је премештен на друго радно место одређује коефицијент платне групе у којој се налази радно место на које је премештен (став 1.) и да се о промени платне групе и коефицијента доноси решење које по сили закона замењује одговарајуће одредбе уговора о раду (став 2.). Закон о платама државних службеника и намештеника у члану 47. одређује и да намештеници имају, под истим условима и у истој висини као државни службеници, право на додатак за време проведено у радном односу тј. минули рад и додатак за рад ноћу, додатак за рад на дан празника који није радни дан, додатак за прековремени рад и на додатак за приправност, а у члану 23. да државни службеник има право на додатак на основну плату од 0,4% основне плате за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца, без обзира у ком државном органу је био запослен (минули рад). Тужена својом диспозицијом није доставили поменути Правилник за радно место са ког и на које се премешта тужиља а услед тога не може испитати ни да ли је решење донето у складу са чланом 39. Закон о систему плата запослених у јавном сектору („Сл. гласник РС“ број 18/16...157/20, која је у примени од 09.03.2016. године), по ком тужиља као запослена треба да задржи затечену плату радног места на које је била распоређена. са свим увећањима основне плате које је имала, до доношења и почетка примене посебних прописа којима ће се уредити начина прилагођавања те плате и обезбедити њено усаглашавање са платом коју би остварио применом одредаба овог и посебних закона, а који мора бити постепен и прилагођен буџетским ограничењима. Због изнетог суд је нашао да тужена није доказала да је законито оспорено решење у материјалноправном смислу у ставовима другом, трећем и четвором, док је у упозорење из става пет оспореног решења дато је у складу са чланом 172. став 3. Закона о државним службеницима.

Код напред изнетих разлога суд је нашао да оспорено решење није законито и као такво се имало поништити, па је одлучено као у изреци пресуде под I.

Одлука у изреци пресуде под II да се одбацује тужба у делу тужбеног захтева којим је тражено да се тужена обавезе да тужиљу врати на радно место помоћни радник (намештеник) у Ресторану у Ужицу, донета је применом члана 16. ЗПП јер је у смислу члана 30. став 2. Закона о раду, уговор о раду резултат сагласности воље уговорне стране и суд није овлашћен да обавезује послодавца да запосленог распоређује на конкретно одређене послове код послодавца, што се овим делом тужбеног захтева тражи, па у том делу постоји апсолутна ненадлежност суда да у радноправној материји по систему пуне јурисдикције одлучује уместо тужене као послодавца. Правна последица поништаја оспореног решења је да остаје на снази уговор о раду који је тужиља са туженом имала закључен у време доношења оспореног решења.

Одлуку о трошковима поступка, у изреци пресуде под IV, суд је сагласно члану 153. став 1. и 3., члану 154. и члану 163. став 2. ЗПП и Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Сл. гласник РС“ број 121/12, 99/20 и 37/21) за предметну врсту спора, и јер због дела тужбеног захтева из изреке под II нису настали посебни трошкови, па је тужена обавезана да тужиљи накнади нужне трошкове на име састава тужбе 16.500,00 динара и заступања на три одржана рочишта (16.11. и 10.12.2021. године и 18.01.2022. године) по 18.000,00 динара, што

укупно износи 70.500,00 динара на који износ тражена и досуђена камата припада сагласно члану 277. став 1. Закона о облигационим односима.

ОСНОВНИ СУД У УЖИЦУ, дана 23.02.2022. године, 6П1. 555/21.

ПОУКА: Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Крагујевцу у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка исте, а преко овог суда.

Судија
Јелена Чуповић
СУДИЈА
Јелена Чуповић
за тачност отправка